

Et liv som antropolog: Mette Bovin

Fortalt til Carolina Sánchez Boe & Cecil Marie Schou Pallesen

Mette Bovin har tilbragt i alt 24 år af sit liv på feltarbejde i Afrika og særligt blandt Mumuye, Manga og WoDaaBe. Hun bor i dag i sit hyggelige hus på Bornholm omgivet af etnografika, bøger, malerier og fotografier af børn, børnebørn og af sin adoptivfamilie i WoDaaBe. I efteråret 2021 var vi heldige at møde hende her til en samtale om forskning og formidling gennem film, dans, teater, fotografi, genstande og publikationer på mange sprog over en snart 60-årig karriere som antropolog. I 1962 blev hun den allerførste etnografistuderende ved Aarhus Universitet.

Mit første feltarbejde alene var i 1964, da jeg var 21 år, hos Mumuyestammen. Jeg læste bogen *Tribal Studies in Northern Nigeria* af C.K. Meek om alle de hedenske stammer i *The Middle Belt*. Der var muslimer nord for og kristne syd for, og i bæltet var der animister. Jeg kunne se på fotografierne, at det nok var nogle af de mest gammeldags livsformer, og det var dét, jeg gik efter. Jeg tænkte, det var det mest spændende.

Min mor ville ikke have, jeg skulle rejse til Nigeria ene hvide pige. Hvorfor var Klaus Ferdinand så dum, at han ikke sendte et helt hold? Hvordan kunne det være? Åh jo, for pokker. Og så sagde jeg, at jeg ville finde tre adresser på missionærfamilier i Nigeria. Det var kun en af dem, jeg besøgte. Min mor var meget bange for, at jeg skulle blive voldtaget, myrdet og bestjålet. Det var hun sikker på, for det billede, man havde af Afrika og afrikanerne i Midtjylland i 1950'erne og 60'erne, var jo, at de var vilde, som gik med spyd og overfaldt europæere og puttede dem i suppegryden. Jeg skulle ned for at bevise, at de var logiske mennesker, ikke primitive.

Så gik jeg til missionæren Gurli Vibe Jensen, som boede i Østjylland, og hun havde besøgt Mumuyerne én gang, men hun sagde, de var meget lukkede og meget vilde! Gurli sagde, at jeg skulle passe på, og at jeg skulle have ridestøvler helt op til knæene, for når man gik, kunne man få bilharziose, hvis der var vand, og også på grund af slanger. Jeg havde ridestøvler i forvejen,

WoDaaBe slår lejr, Niger 1992. Mændene arrangerer deres soveplads: en tynd palmebladsmåtte til hver, og der brygges te efter en hel dags hårdt arbejde (se den lille lyseblå tekande med te fra Kina). I baggrunden står to kvinder og venter ydmygt, parate til at give mændene mælk i den store kalabas.

for jeg gik til ridning hos Cirkus Mieke, og jeg havde redet på min bedstefars bondegård i Grauballe. Så jeg havde både lært at ride på jyske heste og de fine heste i Cirkus Mieke. Og hos Mumuye fik jeg lov til at låne en hest af høvdingen og ride hen og se Regnkongen i de Blå Bjerge. Siden har jeg udført feltarbejde i 17 afrikanske lande, også for CARE og Danida og Verdensbanken. I perioden 1964 til 2011 har jeg tilbragt i alt 24 år af mit liv på feltarbejde i Afrika. Efter Mumuye i 1964 udførte jeg feltarbejde, også alene, i Manga i 1968, og så WoDaaBe i Niger og Nigeria fra 1968 til 2011. For det meste var jeg på feltarbejde alene, men sommetider var min mand og mine to sønner Jakob og Simon med.

I tribale samfund er man nødt til at knytte sig til en familie. Man kan ikke være lige gode venner med alle familierne i klansamfund. I et senere feltarbejde i Niger blev min søn og jeg en del af en WoDaaBe storfamilie på 3 generationer og 16 mennesker, og det var en stor tryghed for mig. Baba Rima, den gamle bedstefar, passede godt på min søn og mig. Vi blev kaldt "Nasara", som betød "de heldige", og også "Europæer", "Vesterlænding" eller "Hvid". Baba Rima reddede os engang, hvor min søn Jakob og jeg var gået gennem græsset til en anden boplads for at hilse på, og i mellemtiden var der kommet nogle Tubu rebeller fra Tchad ridende ind på vores boplads på dromedarer med *kalashnikovs*. Jakob og jeg havde et Fjällräven telt, vi havde købt i Helsingborg. Vi brugte det til at opbevare vores bagage og mit

foto- og filmudstyr, for vi sov under et træ, ligesom WoDaaBerne gjorde. Tubuerne red hen til vores bedstefar Baba Rimas akacietræ, som også var vores bolig, og råbte til ham: "Hvem ejer det telt?" Baba Rima var hurtig og sagde: "Det er militærets!" Og så red Tubuerne hurtigt væk igen. "Tak, Baba!" sagde Jakob og jeg, da vi kom hjem til bopladsen. Vi var virkelig glade for, at han beskyttede os.

Jeg oplevede slet ikke 1968-oprørets begyndelse, for jeg sad i det okkerfarvede sand i Niger, ude i min lille Manga-landsby Garawa. Der var to transistorradioser, men det var jo nyheder på Hausa og lidt på fransk og ikke noget fra Nordeuropa. Så fik jeg et brev fra min søster i København. Hun skrev: "Der sker en hel masse, studenter dør på barrikaderne i Paris", og jeg tænkte, at hun nok overdrev lidt. Men det gjorde hun jo ikke. Og da jeg kom hjem til Danmark i december 1968, så så jeg: "Wow! Hvad der var sket!". Og så joinede jeg selv studenterbevægelsen. Og rødstrømpebevægelsen joinede jeg selvfølgelig også.

Jeg skrev min allerførste artikel til *Ethnos* i Stockholm i 1966 *The Significance of the Sex of the Field Worker for Insights into the Male and Female Worlds*. Og den blev taget op af Edwin Ardener *himsel* ovre i Oxford, fordi han arbejdede på en bog om køn, og så fandt han min artikel, som jeg havde givet ham i 1968, lige før jeg fløj til Niger, og han refererede til den! Jeg var den første, som var kvinde og havde lavet feltarbejde dér, i Mumuye-land i Nordnigeria, og derfor var det anderledes viden, jeg havde med derfra, end hvis jeg havde været en mandlig antropolog. Edwin sagde, at han ikke havde set nogen lignende beskrivelser af det. Det var sjovt at komme ind i den sammenhæng derovre.

Storfamilien har vandret 25 km til den nye boplads på en dag. Kvinder og børn rider på æsler, mænd er til fods.

Under mine feltarbejder så jeg en del af Manga-kvinderne være frie på en helt anden måde end de muslimske kvinder, jeg havde studeret i en række andre muslimske lande. I min landsby Garawa gik piger og drenge i koranskole sammen. De sad på træstammer rundt om bålet, og der var ikke noget med, at de skulle holdes adskilt. Det var også helt normalt at blive skilt og gift igen mange gange i en Manga-kvindes liv, og de blev ikke stigmatiserede af skilsmisse. Hos WoDaaBe var den fysiske udsmykning primært mændenes anliggende, og det var mændene, som skulle gøre sig til for kvinderne. Som kvinde har jeg fået et andet indblik i kvindelivet, end mandlige antropologer ville kunne få.

Jeg skrev bogen *Frie Piger i Mangaland. Kønsroller, ægteskab og prostitution i Vestafrika* med Lisbet Holtedahl, som var antropolog i Tromsø, i 1975. Med rødstrømpebevægelsen kom der fornyet interesse for alternative kvindeskæbner i andre lande. Efter bogen med Lisbet lavede jeg mine

egne dokumentarfilm i Danmark, som Manga-filmen *Allah være lovet, det blev en dreng. Om kvindeliv i Mangaland*. Jeg var den første antropolog i Danmark, som optog film på feltarbejde. Det var i 1974-75 i Nigeria. Det kom der to film ud af, *Ethnic Co-existence in Nigeria* og *Sultanen og de 1000 heste*. Min mand Carl-Ulrik Schierup optog lyd til filmen, og jeg billedsiden, og jeg havde lånt Humanistisk Fakultets Super-8-mm kamera til 275 kroner med, det var det eneste format, vi havde adgang til dengang. Jeg havde lært at lave film med Jean Rouch efter at have mødt ham i Musée de l'Homme i Paris, og vi mødtes ofte både i Paris og i Niamey i Niger. Han gav mig mange råd, blandt andet: "Når du filmer dansere, så skal du springe som en antilope, Mette!". Det råd fulgte jeg dog ikke, ha ha.

Jeg har altid syntes formidling var både interessant og vigtigt, og jeg har ikke set mig for god til at skrive noget "populærvenskabeligt". Da jeg blev opfordret til at skrive fire skolebøger for Forlaget Munksgaards for 9-12 årige og gymnasieelever om Afrika, fandt jeg ud af, at antropologen bestemt må kende sit stof på et højt plan for at kunne formidle det til kvikke børn. Det var ikke "lettere" at skrive for børn end for voksne. Og jeg syntes, det var interessant at få kontakt med skolebørn og gymnasieelever. Jeg formidlede også viden om nomadefolk og bondefolk i Vestafrika via avis-kronikker og interviews, radioudsendelser med blandt andre Knud Vilby, og TV-udsendelser med blandt andre Stig Krabbe Barfoed, samt konsulentarbejde for Granada Television i 1988 og BBC i 2008.

Mettes hjem er fyldt med etnografika. Her viser hun en dekoreret kalabas, hun har fået af sin bedste veninde Amina i Niger. Den dufter stadig lidt af harskt smør.

WodAaBes børn lærer fra en tidlig alder at kigge sig i spejlet og udsmykke sig.

Det var meget meningsfuldt at lave UNESCO-samlingerne på Moesgård Museum. Vi begyndte med Lennart Edelbergs indsamling fra Afghanistan og min Nigeria-samling, begge fra 1964. Senere leverede jeg etnografika til UNESCO-samlingerne fra Rensdyr-samerne i Nordnorge, Nordsverige og Nordfinland, som jeg havde samlet ind fra 1961 til 1963. Det blev til UNESCO-samlingerne *Samerne, Nigeria: Religion* og *Nigeria: Håndværk*. I 1966 lavede jeg en udstilling af Mumuye hakkebrugerne sammen med arkæologerne. Det blev til *Hakke og plov*-udstillingen på det gamle Forhistorisk Museum i Aarhus midtby, senere Huset, hvor Lennart Edelberg, også i 1964, havde indsamlet en plov fra Afghanistan. Det var før museet rykkede ud til Moesgård.

Min første indsamling til UNESCO-kasserne var blandt Hausa-bønder i Nordnigeria, og jeg startede med at købe en brugt pigedragt og en brugt drengedragt, som jeg forestillede mig størrelsen 7-12 år hos danske skolebørn. Jeg fik taget billeder af mig og en dreng med tøjet på, så vi kunne se, hvordan det skulle sidde, når vi kom hjem til Aarhus. Det kostede meget lidt, da det var genbrugstøj. Når jeg kom hjem til Aarhus, så kunne børnene

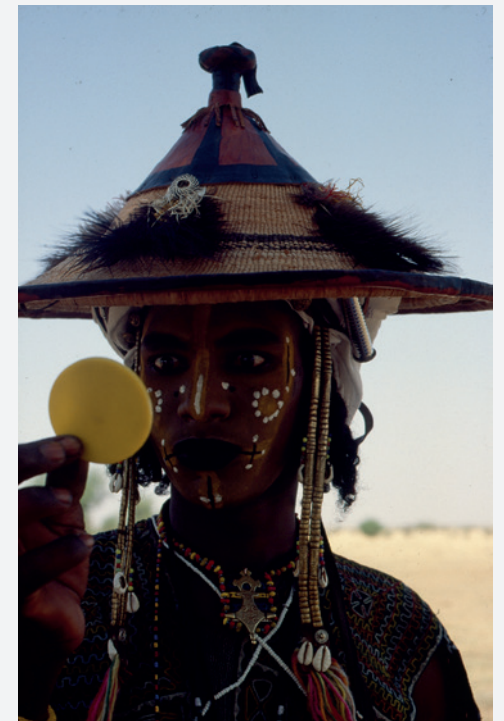
Mormor Daada og en niece tilbereder tarm-indvolde efter slagting af et får: en delikatesse. 1987.

prøve dragterne og holde tingene i hænderne: “De er ægte! Og fra Afrika!”. Børnene måtte også bruge den jernhakke, jeg havde købt i Nigeria, i den danske muld. Det syntes eleverne var herligt, og jeg syntes, det var herligt.

Det var Klaus Ferdinand og Kamma Struwe fra Undervisningsministeriet og mig, som startede UNESCO-kasserne. Før samlingerne kom ud på skolerne, skulle vi teste dem på seminarierne. Så kunne lærerne give deres besyv med. Vi havde store kasser og skar skum ud med en stanleykniv, så der kom huller til alle genstandene. På den måde kunne lærerne nemt kontrollere, at alle tingene var der, når de skulle sendes tilbage til centralen. Både seminarieeleverne og vi syntes det var SÅ sjovt og interessant. Så begyndte vi at hæfte bøger ved, så der også var læsestof til eleverne. Det syntes vi var meget meningsfuldt. Senere lavede jeg også noget for ældre elever og holdt foredrag og viste lysbilleder.

WoDaaBerne i Niger sover direkte på jorden på en måtte flettet af palmeblade, der beskytter lidt mod skorpioner. Den er en eller to mm tyk, så der er ikke noget behageligt ved den, og det har de været vant til, fra de var helt små. Når jeg har skullet det, har det gjort ondt i hoften, selvfølgelig, men jeg har så haft et spejderunderlag på over én centimeter og et moskitonet, og det var store sager, det var jeg glad for at have med. Min søn Jakob havde også sit eget, og vi havde soveposer lavet af stof, det var meget fint. Det var kun, hvis det regnede, at vi sov inde i teltet.

Selv om WoDaaBerne ikke har mange genstande, for eksempel ingen telte, så betyder deres genstande meget for dem. Kalabasserne, som er udsmykket med et kompliceret symbolsk sprog. Og deres kropsudsmykning: tatoveringerne, sminken, smykkerne og amuletterne, som de bærer som små tasker i snor rundt om halsen. Og spejlene. Dem lærer de små drenge at bruge, fra de er helt små. Spejlet er meget vigtigt for WoDaaBerne, som danser den berømte dans Jeerewol, der dog kun er en af syv vigtige danse. Det skrev jeg en bog om i 2001: *Nomads who Cultivate Beauty: WoDaaBe Dances and Visual Arts in Niger*. Jeg indsamlede gennem årene 2100 genstande fra WoDaaBe, 400 genstande fra Mumuye og et par hundrede genstande fra Manga til Etnografisk Studiesamling ved Aarhus Universitet, som det hed dengang. De er i dag på Moesgaard Museum.

På et tidspunkt så jeg en forestilling med Odin Teatret, og så tænkte jeg: “Det her, det vil jeg!”. I 1979 tog jeg til Holstebro og deltog i fysisk træning og stemmetræning, i dans og improvisationer med dem. Jeg var med, den første gang International School of Theatre Anthropology (ISTA) mødtes for at lave komparative studier af skuespillernes adfærd på scenen. Siden har jeg været med otte gange, i et nyt land hver gang. Senere instruerede jeg også et teaterstykke, som vi opførte i min vandrestilling *Nomade. Tørkens Nomader i Sahel*, som blev vist i ti danske byer i en periode på tre år.

Hudde, moren i Mette Bovins WoDaaBe-familie, med sin baby. 1992.

Mette Bovins adoptiv-familie. Gorjo og Hudde med deres seks børn i 1986. Siden fik de fem børn mere, så de har rigeligt med arbejdskraft.

I 1982 foreslog jeg Odin Teatret et samarbejde, at vi kunne lave *bartering trade*, byttehandel, med kultur. Jeg syntes, Eugenio Barbas ide om byttehandel var spændende, fordi jeg selv havde byttehandlet så meget under mine feltarbejder. Og folk har været glade for det, og jeg har været glad for det, det er en win-win situation. Og så fandt jeg på at spørge, om skuespillerne ikke ville med til Niger og lave byttehandel med WoDaaBerne, som har en

fantastisk dansekultur. Barba sagde, "Du kan få Roberta Carreri fra Milano, som er en meget dygtig skuespiller", og hun var lige dér i sit studieforsøg, hvor hun skulle ud på en vanskelig opgave, og hvorfor ikke sende hende med Mette Bovin til ørkenen i Afrika. Det blev det også, en stor udfordring, og hun klarede det fantastisk fint. Vi endte i Burkina Faso, fordi vi ikke kunne få de nødvendige tilladelser til at filme i Niger. Roberta trænede syv forskellige

stykker, før vi rejste, og hun optrådte med en baliensisk maske og havde en tekst af Shakespeare, der passede til den. *Dansen i sandet. Et møde mellem Europa og Afrika* hedder den film, jeg optog om møderne mellem Roberta og folk i Burkina Faso.

Jeg har haft afrikanske filmfolk, som jeg kendte fra Niger, med på filmhold. Det har været dejligt at samarbejde med lokale på den måde. Jeg har også både arbejdet med et BBC-filmhold i forbindelse med optagel-

serne til *Human Planet*, og med Granada Television på filmen *The Wodaabe* i serien *Disappearing World*. Det er altid lidt nervepirrende at have andre europæere med ud at besøge de folk, man har lavet feltarbejde hos og kender så godt. Det er jo så vigtigt, at de bliver ordentligt behandlet og ikke føler sig udnyttet.

Hvis jeg kommer ud for en meget vanskelig situation her i Danmark, så retter jeg mig lige op, som Amina, min bedste veninde blandt WoDaaBerne, og så kommer selvtilliden ligesom tilbage. Og så tænker jeg på WoDaaBerne og deres smil og deres yndige varme, når de taler med hinanden, og så tænker jeg, at det kunne vi jo også gøre i Danmark. Være lidt mere varme. Og i WoDaaBe-land gør man sådan, klasker hænder, når man fortæller en vittighed, og jeg synes bare, jeg savner at gøre det, for danskere synes ikke det er særligt almindeligt, hvis jeg pludselig tager deres hånd og klasker den, og så bliver jeg helt flov: "Undskyld, det er en erhvervs sygdom, jeg har fået!". Jeg synes, det er meget ærgerligt, nu under corona må vi jo slet ikke røre ved hinanden, men selv før corona, da syntes jeg tit det var ærgerligt, at man ikke måtte røre arme eller hænder eller... for det giver sådan en god kontakt.

Da jeg var 4 eller 5 år boede jeg i Frederikshavn, og mine forældre... der var ikke så god stemning, og de var ved at gå fra hinanden. Og så drømte jeg mig langt væk. En morgen vågnede jeg og råbte på min mor: "Jeg har haft en drøm!", "Nå, hvad var det for en, du ser helt anderledes ud i ansigtet,

“Jeg gik ned til Forhistorisk Museum, og så mødte jeg en, som hed Klaus Ferdinand, og som var virkelig flink, og han sagde, ‘Det ville da være dejligt, men der findes ikke noget fag. Antropologien er bare en blindtarm på arkæologien’.

Mette Bovin hos WoDaaBe, 1968.

lille Mette?”, “Jeg drømte, at jeg skulle blive skolefrøken for de små sorte børn i Afrika, når jeg bliver voksen!”. Min mor sagde: “Nå, men der er ingen i vores familie, der har været i Afrika”. Men det var simpelthen bogen *Fredrik med bilen*, som havde inspireret mig. Og det måtte jeg bare ud at se. At være skolefrøken var det eneste, jeg vidste, jeg kunne gøre dernede. Og der gik lang tid, fra jeg var 5, til jeg endelig blev 18 og kunne begynde at blive etnograf. Det er mærkeligt, den vision der, den har forfulgt mig siden, og det har jeg været rigtig glad for. Mange har ikke vidst, hvad de skulle, men for mig har det været nemt. Jeg har aldrig haft ret mange penge, men jeg vidste, jeg ville til Afrika.

Mens jeg var *au pair* i London i 1961-62 som 18-19-årig, stak jeg af i alle pauser og tog hen til British Museum. Alle de afrikanske skulpturer lærte jeg udenad. Så jeg tyvstartede etnografistudiet det år, i 1961. Da jeg kom hjem fra England, så ville jeg gerne begynde at studere etnografi, og jeg ville gerne være i Aarhus. Jeg gik ned til Forhistorisk Museum, og så mødte jeg en, som hed Klaus Ferdinand, og som var virkelig flink, og han sagde, “Det ville da være dejligt, men der findes ikke noget fag. Antropologien er bare en blindtarm på arkæologien”. Så kom jeg i tanker om, at min familie havde nogle fine venner, blandt andet Heinrich Bach, som var rektor for Aarhus Universitet. Sammen med ham og Klaus fik vi fikset et studium, Etnografi.

Vinderen af *Djuulde Gaani*-ceremonien, november 1990.

Jeg blev Klaus Ferdinands “føl” i den etnografiske udstilling *Beduin* om Bahrain inde på det gamle museum i midt-Aarhus, og det var en stor lykke for mig, for min farbror Karl Bovin havde malet skønne malerier, som også var med i udstillingen. Jeg husker, hvordan jeg hver dag nød at se fotografen Jette Bangs optagelser af nomader fra Qatar i udstillingen, som hun havde lavet i samarbejde med Klaus Ferdinand. Dette overbeviste mig om betydningen af foto og film for antropologisk forskning og formidling. Lige så snart Klaus begyndte at undervise, sad jeg der og tog noter.

I begyndelsen sad jeg til Klaus' undervisning som ene etnografi-studerende. Kort tid efter kom tre andre studerende; Birgit Storgård, Ole Strandgård og Dorrit Poulsen. Birgit havde været sygeplejerske, og hun var meget moden og lidt ældre end os andre. Birgit Storgård blev siden ambassadør i tre lande, Tanzania, Indien og Ghana, og jeg besøgte hende senere i Ghana sammen med Klaus Ferdinand. Ole Strandgård havde skrevet noget journalistik og var gift med Charlotte Strandgård, som er forfatterinde, og Dorrit Poulsen læste kunsthistorie i København men ville også læse etnografi og pendlede derfor. Vi kom hos hinanden og boede alle tæt på Skt. Pauls Kirke. Jeg boede i Bruunsgade, og der boede Birgit også, så vi sås hver onsdag og hjalp hinanden med opgaver og essays og den slags.

I 1962-63 studerede vi uden at have en studieordning. Den skrev vi fire "Uroksere" en dag, hvor vi var cyklet ud til Ris-skov til Klaus' hus og satte os rundt om hans køkkenbord. Der gik nogle år, før næste hold kom. Michael Gravers, Ole Højris, Birgit Kjems... For manges vedkommende var det interessen i ulandsarbejde, der ledte dem til faget. Og der var kunsthåndværkere, som havde været i Nepal eller Mellemamerika og havde lært noget der, så der var flere kategorier af studerende. Senere kom marxisterne til i 1970erne. De kritiserede ved enhver lejlighed os, som ville studere "kultur" og genstande, eller som var interesserede i andre udtryksformer som dans, film og teater. Det var "reaktionært" ifølge "Munke-marxisterne". Klaus Ferdinand placerede os fire ældste studerende i par med forskellige arbejdsopgaver på det nye studium. Birgit Storgård og Ole Strandgård blev sat til at undervise de nye stude-

rende i erhvervsformer og så videre. Dorrit Poulsen og jeg blev sat til at udstille Klaus' fineste genstande fra Afghanistan i Aarhus rådhus. Klaus så, at Dorrit og jeg havde kunstnerisk sans. Jeg var meget påvirket af min farbror hvis malerier ofte blev udstillet sammen med etnografiske og arkæologiske genstande fra Museet. Han lærte mig maleriets teknikker og farvesammensætning. I 1964 blev jeg så den studerende, der først tog alene på feltarbejde, for jeg havde trippet, siden jeg var fem år gammel, så nu skulle det være! Og jeg havde læst alt, hvad der dengang kunne findes på danske biblioteker. Og købte bøger på antikvarier og indbandt dem selv i læder. Hvad som helst om Afrika.

Jeg har været heldig at træffe mange andre forskere, der som mig var bidt af Afrika, som Evans-Pritchard i Oxford, Lisbet Holtedahl i Tromsø, eller Jean Rouch og Maurice Godelier i Paris. Jeg valgte at studere deltid et par måneder ved Oxford University hos Professor Evans-Pritchard i 1967-68, og i 1976-77 i Paris fulgte jeg forelæsninger hos professorerne Maurice Godelier og Claude Lévi-Strauss. Jeg ville med egne øjne se forskellene mellem mere højreorienterede og mere venstreorienterede antropologiske miljøer.

Til nye antropologi-studerende vil jeg sige: *munya!* Tålmodighed, udholdenhed, respekt for folk og naturkræfter. Det har jeg lært af WoDaaBerne. Uden det havde jeg ikke klaret det. Feltarbejderne og studierne. Sandstorme, regnskyl og malaria. Det havde jeg ikke klaret uden tålmodighed. Og jeg vil også sige til de unge studerende, at feltarbejdet er en dannelsesrejse.

Mette Bovin i sit hjem på Bornholm, 2021.

Blå bog

Mette Bovin er født i Frederikshavn i 1942. I 1970 bestod hun magisterkonferens i Etnografi fra Aarhus Universitet. Hun har siden haft ansættelser indenfor forskning og formidling på Aarhus Universitet og Nordiska Afrika Institutet i Uppsala, udarbejdet rapporter for Verdensbanken og Danida, lavet egne film- og udstillingsprojekter, skrevet bøger og artikler og samarbejdet med Granada Television og BBC. I Moesgaard Museums Etnografiske Samlinger opbevares hendes omfattende genstandssamlinger, arkiver samt dele af hendes fotografiske arkiv. Bovins genstande og viden om samme vækker til stadighed interesse blandt forskere og museumsfolk. Senest har hun bidraget til et museumskatalog fra det franske museum Quai Branly med en tekst om Mumuye skulpturer. Fotografierne, som akkompagnerer denne artikel, er alle taget af Mette Bovin.

Cecil Marie Schou Pallesen og Carolina Sánchez Boe, Bornholm 2021.

Om forfatterne

Cecil Marie Schou Pallesen er ph.d. i antropologi og ansat som post.doc på Religionsvidenskab, Aarhus Universitet, i projektet *Constructing the Ocean. Indian Ocean Infrastructures and Thick Transregionalism* finansieret af Danmarks Frie Forskningsfond.

Carolina Sánchez Boe, ph.d. i antropologi, er ansat som post.doc på Interacting Minds Center, Aarhus Universitet. Hendes forskningsprojekt *Digital Confinement. The Reconfigurations of Borders and Detention Through New Technologies* er støttet af Carlsbergfondet.